



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **D. R.**
právně zast. Mgr. Františkem Burešem, advokátem se sídlem nám.
Republiky 2, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČO: 70890366, odbor vnitřních
věcí a krajský živnostenský úřad, sídlem Škroupova 1760/18, 301 00
Plzeň

v řízení o žalobě ze dne 6. 5. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2022, č. j. PK-VVŽÚ/1336/22

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Komise pro projednávání přestupku města Rokycany (dále jako **správní orgán prvního stupně**) ze dne 23. 12. 2021, č. j. MeRo/2168/OSP/21/Kas, byl žalobce výrokem I. uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o některých přestupcích**), kterého se měl dopustit tím, že v obci Hrádek dne 16. 11. 2018 v době kolem 22.00 hod. v prostorách kulturního domu na náměstí 8. května č. p. 245 ve vstupní chodbě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

kulturního domu vedle Hrádecké pivnice po předchozí slovní rozepři úmyslně fyzicky napadl T. B., nar. X. tím způsobem, že jej úmyslně uchopil za oděv v oblasti hrudníku pod krkem, poté jej úmyslně pravou rukou přimáčkl zády na stěnu a dřevěné obložení stěny a v této poloze jej úmyslně přidržel nejméně 15 vteřin, tedy úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání.

2. Výrokem II. byl žalobci uložen správní trest napomenutí a výrokem III. byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce bránil podáním odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím tak, že se odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

II.

Žaloba

4. V žalobě vytýkal žalobce žalovanému i správnímu orgánu prvního stupně především nedodržení základních zásad správního řízení, nedostatečné zjištění skutkového stavu a chybné vyhodnocení podkladů pro rozhodnutí. Navrhl, aby soud obě rozhodnutí správních orgánů zrušil.
5. K nesprávnému právnímu posouzení věci žalobce uvedl, že ani v trestním řízení, z něhož správní orgán vychází, ani v návazném správním řízení nebyla jeho vina prokázána. Pochybení správních orgánů spatřuje zejména v tom, že vycházely zejména z výpovědi poškozeného, u něhož se však již v trestním řízení prokázalo, že jeho tvrzení jsou zcela nevěrohodná, což naznačil na str. 8 rozhodnutí již správní orgán prvního stupně. V daný okamžik byli na místě události pouze žalobce a poškozený. Svědci T. a H. se na místo dostavili až následně a uvedeného jednání nebyli svědky. Je proto zcela nepochopitelné, jak mohly správní orgány dospět k závěru, že výpověď poškozeného a uvedených svědků může tvořit „řetěz důkazů na sebe navazujících a vzájemně si neodporujících“, když takový závěr nemá oporu v provedeném dokazování a nelze jej v žádném případě akceptovat. Správní orgány se v souvislosti s právním posouzením náležitě nezabývaly subjektivní stránkou jednání žalobce a společenskou škodlivostí jednání. Správní orgán prvního stupně posouzení subjektivní stránky slučuje právě s otázkou společenské škodlivosti (na str. 10), je však nepochybné, že tyto znaky přestupku musí být hodnoceny samostatně. Pro spáchání přestupku, jenž je žalobci kladen za vinu, je vyžadováno úmyslné zavinění, avšak správní orgány se otázkou zavinění žalobce náležitě nezabývaly, když nebylo prokázáno, že by žalobce chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ani to, že žalobce věděl, že jej svým jednáním může porušit nebo ohrozit, a pro případ, že jej poruší či ohrozí, s tím byl srozuměn. Správní orgány rovněž zcela ignorovaly otázku společenské škodlivosti jednání žalobce a rezignovaly na povinnost zjišťovat naplnění materiální stránky přestupku, neboť v opačném případě by nepochybně dospěly k závěru, že v jednání žalobce nelze spatřovat žádnou společenskou škodlivost. Jednáním žalobce nebyl porušen ani ohrožen žádný právem chráněný zájem, ani nebyly naplněny ostatní formální znaky přestupku. I v případě, že by takové jednání žalobce mělo naplnit formální znaky přestupku, nebylo by možné je postihnout. V té souvislosti odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. ř As 104/2008-45, dle něhož *„pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* Správní orgány nezkoumaly otázku, zda došlo k naplnění formálního i materiálního znaku přestupku a nezabývaly se povahou jednání žalobce, jež bez dalšího subsumovaly pod jiné hrubé jednání, aniž odůvodnily proč, v důsledku čehož věc nesprávně právně posoudily.
6. Dále žalobce namítal nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu, když se správní orgány dostatečně nezabývaly skutečnostmi tvrzenými žalobcem a vycházely víceméně pouze z výpovědi nedůvěryhodného poškozeného T. B., neboť v opačném případě by musely nutně dojít k závěru,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

že se žalobce jednání, jež je mu kladeno za vinu, nedopustil. V důsledku toho bylo rozhodnutí vydáno v rozporu s ust. § 3 správního řádu. Dále správní orgány poukazovaly na doznání žalobce, přičemž je třeba vzít v potaz to, že ani toto nezbavuje správní orgán povinnosti věc prošetřit a postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy. Správní orgán však místo toho zcela záměrně vyjmul z kontextu výpověď žalobce tak, aby ji mohl tzv. „*vpasovat do řetězu důkazů na sebe navazujících a vzájemně si neodporujících*“. Odkázal na svoji výpověď, že poškozeného natlačil zády plynulou chůzí ke zdi, přičemž poškozený neměl tendenci se bránit a žalobce neměl zase tendenci mu nijak ublížit, jen jej zastavit a říct mu své. Jednání, jež je žalobci kladeno za vinu, nebylo prokázáno, žalobce se nedopustil ničeho, co by překročilo mez slušnosti či škodlivost natolik, aby byl uznán vinným z jakéhokoliv přestupku. Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 8. 3. 2021 č. j. 50 To 40/2021-399 konstatoval, že nejde o trestný čin, ale skutek by mohl být posouzen jako přestupek, což však nezbavuje správní orgány povinnosti postupovat tak, aby byl skutkový stav v souladu se zásadou materiální pravdy zjištěn, neboť předání věci k projednání v rámci přestupkového řízení automaticky neznamená, že protiprávní jednání již bylo zjištěno či prokázáno. Správní orgány však k věci takto přistoupily, když vycházely z výše zmíněných výpovědí a samy již nic dalšího v rozporu s § 3 správního řádu a § 50 odst. 3 správního řádu nezjišťovaly, což je potvrzeno závěrem žalovaného uvedeným na str. 7 napadeného rozhodnutí, že bylo zjištěno a prokázáno, že k postoupení přestupkové komisi došlo toliko z důvodu, že zjištěné jednání nedosahovalo stupně společenské nebezpečnosti trestného činu. Z napadeného rozhodnutí je nepochybné, že správní orgány vůbec nezjišťovaly rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce a nezabývaly se ani případnými polehčujícími okolnostmi věci, ani nehodnotily osobu žalobce, který je slušný, beztrestný a vážený. Žalovaný na jednu stranu uvádí, že okresní soud vyložil pochybnosti ve smyslu zásady *in dubio pro reo* ve prospěch žalobce, avšak na druhou stranu konstatuje, že soudy obou instancí dospěly k závěru, že jednání žalobce bylo zjištěno a prokázáno, přičemž s takovým závěrem se nelze ztotožnit a takový postup je v rozporu se zákonem. Žalovaný postupoval zcela formalisticky, nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a správní orgány zásadu *in dubio pro reo* zcela ignorovaly.

7. Žalobce dále namítal neoprávněný zásah do jeho subjektivních práv tím, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž bylo výrazně zasáhnuto do jeho subjektivních práv, zejména práva na zákonné řízení a postup orgánů veřejné správy. Žalobcem uváděné skutečnosti ohledně nezákonného postupu správního orgánu prvního stupně žalovaný vůbec nereflektoval. Proti žalobci několik let probíhalo na základě podání T. B. trestní řízení, jež žalobce stálo značné výdaje a psychické zatížení, aby se později ukázalo, že T. B. neuváděl pravdu. Pokud tedy správní orgány dospěly k závěru, že nad rámec toho je na místě trestat žalobce ještě pokutou, přesahuje to veškeré rámce spravedlnosti. T. B. se jednoznačně slovním útokem na žalobce dopustil přestupku, avšak trestán má být žalobce, který se tomuto bránil a chránil tak svá vlastní práva, což však nebylo vůbec zohledněno a správní orgány vycházely pouze z nedůvěryhodné výpovědi T. B. a z převzetí výpovědi z trestního řízení bez náležitého zjištění skutkového stavu a s tím spojeným právním hodnocením věci. Správní orgány se nezabývaly celou věcí svědomitě a odpovědně, zejména se dostatečně nezabývaly všemi argumenty žalobce uvedenými v odvolání či je bez náležitého odůvodnění a vyloučení jakýchkoliv pochybností odmítly. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby byla obě rozhodnutí zrušena a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

8. Ve vyjádření k žalobě dne 24. 5. 2022 žalovaný nesouhlasil s žalobou s odůvodněním, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, obviněný nebyl zkrácen ve svých právech a k nedodržení zásad správního řízení v dané věci nedošlo. Veškeré přímé, tak i nepřímé důkazy byly logicky zhodnoceny a úvahy správních orgánů byly podrobně vyjádřeny v odůvodněních

rozhodnutí obou instancí. Žalovaný považoval zjištěný stav věci ve spojení s důkazy za věrohodný a průkazný ve smyslu obvinění a navrhl proto, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV.

Jednání před soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
10. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu žalovaného soud zjistil, že rozsudkem Okresního soudu v Rokycanech ze dne 10. 12. 2020, č. j. 1 T 23/2020-372 byl žalobce uznán vinným, že „v Hrádku, okres Rokycany, dne 16. 11. 2018 v době kolem dvacáté druhé hodiny v prostorách kulturního domu na Náměstí 8. května 245, okres Rokycany, po předchozí slovní rozepři vytlačil poškozeného T. B., narozeného X., z prostoru Hrádecké pivnice do vstupní chodby kulturního domu, kde T. B. přirazil zády na stěnu a dřevěné obložení stěny v této poloze ho přidržoval nejméně 15 vteřin, čímž poškozenému T. B. způsobil vícečetné krvavé podlitiny na pravé a levé paži a zádech v oblasti pravé a levé lopatky, poté, když z venku přišel G. H., narozen X. a snažil se bránit T. B. odtržením od obžalovaného, obžalovaný jej udeřil nejméně dvěma ranami otevřenou dlaní do obličeje, čímž mu způsobil krvácející zranění nosu, které si však nevyžádalo lékařské ošetření“ a tímto jednáním spáchal přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a byl mu uložen peněžitý trest v celkové výměře 15 000 Kč a poškození T. B. a Vojenská zdravotní pojišťovna ČR byli se svými nároky na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že obžalovaný (zde žalobce) se doznal, že poškozeného natlačil na stěnu po pravé ruce a ruku mu přiložil na hrud' pod krkem.
13. Usnesením Krajského soudu v Plzni č. j. 50 To 40/2021-399 ze dne 8. 3. 2021, jež nabylo právní moci dne 8. 3. 2021, byl uvedený rozsudek zrušen s tím, že se věc postupuje přestupkové komisi Města Hrádek, jelikož nejde o trestný čin, ale uvedený skutek by mohl být posouzen jako přestupek.
14. Usnesením žalovaného ze dne 29. 4. 2021 byla pověřena Přestupková komise města Rokycany projednáním a rozhodnutím oznámeného přestupku, jehož se měl dopustit žalobce.
15. Rozhodnutím přestupkové komise ze dne 16. 6. 2021 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití spočívajícímu v ublížení na zdraví dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že v obci Hrádek, okr. Rokycany, dne 16. 11. 2018 v době kolem 22 hod. v prostorách kulturního domu na náměstí 8. května č. p. 245 ve vstupní chodbě kulturního domu vedle Hrádecké pivnice po předchozí slovní rozepři úmyslně fyzicky napadl T. B., nar. X., bytem K. Ú. – K. č. p. X. tím způsobem, že T. B. úmyslně uchopil za oděv v oblasti hrudníku pod krkem, poté jej úmyslně pravou rukou přimáčkl zády na stěnu a dřevěné obložení stěny a v této poloze jej úmyslně přidržoval nejméně 15 vteřin, tedy úmyslně narušil občanské soužití tím, že se vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání. Za toto jednání mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 1 000 Kč a uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.
16. Rozhodnutím žalovaného č. j. PK-VVŽÚ/5768/21 ze dne 3. 9. 2021 bylo rozhodnutí ze dne 16. 6. 2021 zrušeno a věc byla přestupkové komisi vrácena k novému projednání z důvodu porušení právních předpisů a nesprávnosti spočívající v tom, že přestupková komise neuvedla formu

shledaného zavinění do výroku rozhodnutí a nezabývala se jí ani v jeho odůvodnění, dále z důvodu procesních vad a nedostatečného odůvodnění rozhodnutí.

17. Dne 11. 11. 2021 došlo ze strany přestupkové komise ke změně právní kvalifikace přestupku, když jednání žalobce bylo nadále projednáváno jako obvinění z úmyslného spáchání přestupku proti občanskému soužití spočívajícím v hrubém jednání dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích, nikoli v ublížení na zdraví.
18. Správní orgán prvního stupně vydal dne 23. 12. 2021 rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným z přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zák. č. 251/2016 Sb., jehož se měl žalobce dopustit tím, že ve výše uvedeném místě a čase „*po předchozí slovní rozepři úmyslně fyzicky napadl T. B., nar. X., tím způsobem, že jej úmyslně uchopil za oděv v oblasti hrudníku pod krkem, poté jej úmyslně pravou rukou přimáčkl zády na stěnu a dřevěné obložení stěny a v této poloze jej úmyslně přidržel nejméně 15 vteřin, tedy úmyslně narušil občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil jiného hrubého jednání.*“ Za spáchání tohoto přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuta ve výši 600 Kč a byla mu uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
19. Následně bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo žalobou napadeným rozhodnutím potvrzeno.
20. Dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání.*“
21. Žalobní námitku žalobce, že ani v trestním řízení, ani v návazném správním řízení nebyla vina žalobce prokázána, soud neshledal důvodnou, stejně tak jako jeho tvrzení, že správní orgány vycházely zejména z výpovědi poškozeného T. B., jehož tvrzení byla vyvrácena rozhodnutími soudů obou stupňů. Žalobce je přesvědčen, že jeho vina nemohla být dovozena z jeho výpovědi ani výpovědi svědků a poškozeného, jehož tvrzení jsou zcela nevěrohodná s ohledem na jeho odlišné výpovědi s tím, že pravdivost jeho tvrzení byla vyvrácena rozhodnutími soudů obou stupňů v předcházejícím soudním řízení.
22. V té souvislosti soud odkazuje na výpovědi žalobce, poškozeného a svědků učiněné v rámci trestního řízení. Z rozhodnutí Okresního soudu v Rokycanech i z protokolů z hlavních líčení je zřejmé, že tvrzení žalobce, že soud vycházel jen z výpovědi poškozeného, neodráží skutečný stav. L. K., G. H. a Z. T. potvrdili, že byli svědky jednání kladenému žalobci za vinu. Svědci D. H. a F. A. se k samotnému jednání kladenému žalobci za vinu nevyjádřili, neboť mu nebyli přítomni. Sám žalobce se však ve své výpovědi při hlavním líčení před Okresním soudem v Rokycanech dne 14. 8. 2020 k jednání, jež je mu kladeno za vinu, výslovně doznal, když uvedl, že za poškozeným, který odcházel z restaurace, odešel do chodbičky, kde jej skutečně přimáčkl ke stěně pravou rukou. Sám poškozený popisoval rozsah svého napadení žalobcem v tomto ohledu shodně, přičemž žalobci připisoval i následné násilné jednání, s tím, že to mu způsobilo újmu na zdraví, konkrétně protržení ušního bubínku. Z výpovědi svědka K. pak vyplývá, že „*agresivní byl rozhodně D. R. se Z. T., poškozený byl spíše zaražen*“. Ve výpovědích všech výše uvedených osob soud neshledal žádné zásadní rozpory.
23. Pokud tedy žalobce spatřoval pochybení správních orgánů v nedostatečném zjištění skutkového stavu a v chybném vyhodnocení podkladů pro rozhodnutí, jež mělo za následek nesprávné právní posouzení věci, je zřejmé, že tato námitka není důvodná. Neodpovídá ani skutečnosti žalobcovo tvrzení, že výpověď poškozeného (v rozsahu projednávaného skutku) byla vyvrácena rozhodnutími soudů obou stupňů. Naopak je zřejmé, že jeho pravdivost byla prokázána výsledkem samotného žalobce a výše uvedených svědků. Poškozenému se však, s ohledem na absenci přítomnosti svědků u celého jím popisovaného incidentu, nepodařilo prokázat, že jej žalobce fyzicky napadl a tím mu způsobil zranění. V této souvislosti soud odkazuje i na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni č.j. 50 To 40/2021-399 ze dne 8. 3. 2021, který k otázce zjištění skutkového stavu okresním soudem neměl žádné výhrady a uvedl, že pokud byly určité pochybnosti o průběhu incidentu, byly okresním soudem vyloženy ve smyslu zásady *in dubio pro reo*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ve prospěch žalobce. Krajský soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že Okresní soud v Rokycanech provedl úplné dokazování za účelem zjištění skutkového stavu s tím, že žalobce se k jednání, jež mu je kladeno za vinu, před soudem částečně doznal.

24. Další žalobní námitka směřovala k tomu, že se správní orgány v souvislosti s právním posouzením náležitě nezabývaly též subjektivní stránkou jednání žalobce a společenskou škodlivostí jednání, když odůvodnění posouzení subjektivní stránky slučovaly právě s otázkou společenské škodlivosti, avšak je nepochybné, že tyto znaky přestupku musí být hodnoceny samostatně. Dle žalobce nebylo prokázáno, že by jeho jednání bylo jednáním úmyslným ani to, že žalobce věděl, že svým jednáním může porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem a pro případ, že jej poruší či ohrozí, s tím byl srozuměn.
25. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Žalobci prokázané jednání v kontextu celé situace, jež napadení předcházela, zcela vylučuje jinou interpretaci tohoto jednání než jako úmyslného. Sám žalobce popsal, že měl za to, že ze strany poškozeného a dalších osob již delší dobu docházelo ke slovním útokům na jeho osobu a z tohoto důvodu si řekl, že se jej na to zeptá, načež došlo ke slovní rozepti. V přímé souvislosti s tím poškozeného uchopil za oděv v oblasti hrudníku pod krkem a poté jej pravou rukou přimáčkl na stěnu a dřevěné obložení stěny a v této poloze jej přidržoval nejméně 15 vteřin. Takto situaci popsal sám žalobce při hlavním líčení dne 14. 8. 2021 před Okresním soudem v Rokycanech. Z kontextu této události i jejího popisu žalobcem, poškozeným i svědky je evidentní, že se jednalo o úmyslné jednání, neboť k němu nemohlo dojít např. zavrácáním a ztrátou rovnováhy žalobce s následným pádem na poškozeného. Sám žalobce ani nenabízí žádné vysvětlení, z něhož by bylo možno dovodit, že se z jeho strany o úmysl nejednalo.
26. S námitkou žalobce, že v jeho jednání nelze spatřovat žádnou společenskou škodlivost, neboť jím nebyl porušen ani ohrožen žádný právem chráněný zájem, ani nebyly naplněny ostatní formální znaky přestupku, a správní orgány se vůbec nezabývaly povahou jednání žalobce v tom směru, když toto jednání bez dalšího subsumovaly pod jiné hrubé jednání, se soud rovněž neztotožňuje.
27. Aby dané jednání mohlo být posuzováno jako přestupek, musí být naplněna **určitá míra škodlivosti pro společnost**. Společenská škodlivost patří mezi relativně neurčité pojmy, přičemž představuje to, co je v rozporu s účelem právního řádu, tedy čin, který je schopen poškodit či ohrozit společností chráněné zájmy. Ve většině případů je společenská škodlivost splněna už pouhým naplněním skutkové podstaty daného přestupku, v projednávané věci tedy tím, že se žalobce vůči poškozenému dopustil výše popsaného jednání, jež lze označit za hrubé jednání, jež má na mysli § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích. Soud se proto neztotožňuje s námitkou žalobce, že v jeho jednání nelze spatřovat žádnou společenskou škodlivost za situace, kdy jednáním žalobce byl ohrožen právem chráněný zájem a to např. občanské soužití, v němž absentuje hrubé jednání, a zároveň byly naplněny ostatní formální znaky přestupku. Pokud žalobce v té souvislosti odkazoval na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, pak měl uvést, jaké konkrétní významné okolnosti vylučující, aby jeho jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem společnosti, se k okolnostem jeho jednání přidružily. To však žalobce výslovně neučinil a soud jejich existenci v rámci argumentace uvedené v žalobě ani v rámci zjištěného skutkového stavu neshledal. V řízení bylo prokázáno, že došlo k naplnění jak materiálního, tak i formálního znaku přestupku. V praxi je výjimkou případ, kdy dojde k naplnění skutkové podstaty a jednání nebude shledáno jako škodlivé, pravidlem naopak je, že všude tam, kde jsou naplněny formální znaky, je naplněna typová škodlivost. Konstatování nedostatečné společenské škodlivosti činu lze výjimečně učinit v případech, v nichž ze závažných důvodů není vhodné uplatňovat represí, a pokud posuzovaný čin svou závažností neodpovídá ani těm nejlehčím, běžně se vyskytujícím protiprávním činům dané právní kvalifikace. O tento případ se však v posuzované věci nejedná, existenci závažných důvodů, pro něž by nebylo vhodné uplatňovat represí soud zejména s přihlédnutím k absenci nutné obrany ze strany žalobce neshledal. Je třeba uvést, že z výše uvedeného důvodu se obecně v rozhodnutích správních orgánů s výslovným

vyjádřením důvodů určujících společenskou škodlivost lze setkat jen sporadicky, neboť všeobecně přijímanou praxí je, že tam, kde splývá materiální a formální znak, je tím i vyjádřena škodlivost a není již třeba se jí výslovně věnovat v odůvodnění, resp. za postačující je považováno i jen stručné konstatování, že je dána, a jestliže by ji správní orgán zcela pominul, nepůsobí to nezákonnost rozhodnutí, tím spíše pak, pokud ji rozhodnutí konstatuje, ale blíže nespecifikuje.

28. V dané věci nelze odhlédnout od toho, že v trestním řízení vyslechnutý znalec MUDr. V. V. uvedl, že k perforaci ušního bubínku, tedy ke zranění, jež poškozený připisoval fackám, které mu údajně uštědřil žalobce, mohlo teoreticky dojít m.j. právě v důsledku takového jednání. Znalec dále uvedl, že se dá nahrubo poznat stáří úrazu v době vyšetření poškozeného MUDr. L. a odhadl je na jeden týden. I přesto došlo ke změně právní kvalifikace spáchaného přestupku správním orgánem prvního stupně ve prospěch žalobce a to z důvodu absence svědků, kteří by se mohli vyjádřit k průběhu celého incidentu a tedy i k tomu, zda ze strany žalobce došlo i k jinému napadení poškozeného žalobcem, než které je předmětem tohoto řízení a jakým konkrétním způsobem, z čehož by se dalo následně dovodit či vyloučit, zda zranění poškozeného bylo důsledkem právě poškozeným žalobci připisovanému jednání. Je tedy zřejmé, že správní orgán v tomto postupoval ve prospěch žalobce v souladu se zásadou *in dubio pro reo*.
29. V projednávané věci se však správní orgány námitkou žalobce ohledně absence společenské škodlivosti jeho jednání zabývaly, byť nikoli zcela explicitně, a to zejména v souvislosti s otázkou, zda se z jeho strany nejednalo o nutnou obranu, což vyloučily.
30. Platí, že obviněný z přestupku musí uvést relevantní důvody, pro které shledává absenci škodlivosti, nikoli jen obecná tvrzení, a správní orgány nejsou povinny ji za běžných situací zkoumat *z úřední povinnosti*. Přestupkové řízení je ovládáno mj. zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, nezbavuje to, vzhledem k dikci § 52 správního řádu, účastníka řízení povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení. Je tak i povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet. Žalobce v té souvislosti uváděl potřebu zabývat se otázkou, zda z jeho strany nedošlo pouze k uplatnění nutné obrany, čímž se však správní orgány zabývaly. Dále argumentoval tím, že o něm poškozený opakovaně hanlivě mluvil a za této situace se on sám nedopustil ničeho, co by překročilo mez slušnosti či škodlivosti natolik, aby byl uznán vinným z jakéhokoliv přestupku, neboť *„pokud společnost dovolí, aby se takovému hrubému, neslušnému a podřadnému jednání nemohlo zabránit „argumentací z očí do očí, pak aktivně přiblíží k tomu, že všechny neshody mezi lidmi budou muset řešit výlučně správní orgány či soudy. Zájmem společnosti je trestat škodlivé jednání – nikoliv obranu člověka, který je opakovaně několik let slovně napadán a poškožován.“* Tuto argumentaci však soud neshledává přílehavou, neboť adekvátní „argumentace z očí do očí“, reagující na domnělý slovní útok, zahrnuje pouze argumentaci slovní, nikoli konfrontaci fyzickou a nelze přistoupit na to, že osoba, která se cítí dotčena slovním hodnocením své osoby jinou osobou, má právo, ve snaze urážejícímu v takovém jednání zabránit, toto jednání v rámci své obrany ztrestat způsobem, který zvolil žalobce.
31. Žalobce dále namítal, že se správní orgány vůbec nezabývaly povahou jeho jednání, když bez dalšího podřadily jeho jednání pod jiné hrubé jednání, navíc úmyslné, aniž odůvodnily proč a postupovaly tak svévolně. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně a srozumitelně odůvodnily, z jakého důvodu shledaly jednání žalobce úmyslným. Správní orgán prvního stupně popsal jednání žalobce s tím, že je, s ohledem na jeho charakter, lze posuzovat jako úmyslné hrubé jednání naplňující znaky přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zá k. č. 251/2016 Sb. a žalobce na toto odůvodnění odkázal s tím, že se s ním ztotožňuje. Je důvodná námitka žalobce, že se správní orgány výslovně nezabývaly otázkou, proč jeho jednání podřadily právě pod jiné hrubé jednání, avšak tato skutečnost nemá, s ohledem na svůj charakter, za následek nezákonnost rozhodnutí, obzvláště za situace, kdy se soud s podřazením jednání žalobce pod hrubé jednání ztotožňuje. Soud proto odůvodnění správních orgánů považuje za dostačující, nepředstavující svévoli a nesprávné právní posouzení.
32. Další výtky žalobce směřovaly k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu správními orgány, když tyto, dle žalobce, vycházely víceméně pouze z výpovědi nedůvěryhodného poškozeného a odkazovaly na odůvodnění usnesení Krajského soudu v Plzni, avšak předání věci k projednání

v rámci přestupkového řízení automaticky neznamená, že protiprávní jednání již bylo zjištěno či prokázáno, přičemž správní orgány již ničeho dalšího nezjišťovaly. To, že správní orgán prvního stupně měl dle svého vyjádření dostatek důkazů provedených orgánem vyšší právní síly, jej nezbavuje povinnosti postupovat zákonným způsobem, tj. zjistit skutkový stav věci dle § 3 správního řádu či postupovat dle § 50 odst. 3 správního řádu. Dále měl žalobce za to, že správní orgány zcela ignorovaly zásadu *in dubio pro reo*.

33. Ani tuto výtku soud neshledal důvodnou. Skutkový stav byl Okresním soudem v Rokycanech zjištěn, s ohledem na omezené množství důkazních prostředků vyplývajících z absence svědků, kteří by byli přítomni celému jednání žalobce a poškozeného, vyčerpávajícím způsobem. Sám žalobce ani neuvedl žádné konkrétní důkazy, jež by ještě měly být za účelem úplného zjištění skutkového stavu provedeny, a které by mohly prokázat jiný skutkový děj, než z kterého soudy i správní orgány vycházely. Sám žalobce navíc ani netvrdí jiný skutkový děj, než který mu byl po změně právní kvalifikace správním orgánem dne 11. 11. 2021, kladen za vinu. Soud se proto neztotožňuje s jeho názorem, že žalovaný postupoval v této souvislosti v odvolacím řízení formalisticky, ignorujíc zásadu *in dubio pro reo*. Naopak, tato zásada byla správním orgánem prvního stupně uplatněna a měla za následek výše zmíněnou změnu právní kvalifikace přestupku.
34. Žalobce dále namítal neoprávněný zásah do jeho subjektivních práv spočívající v potvrzení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaným, k němuž došlo přesto, že žalobce na nezákonný postup správního orgánu prvního stupně v podaném odvolání upozorňoval, avšak žalovaný uvedené skutečnosti vůbec nereflektoval a svůj závěr ani dostatečně neodůvodnil. Ačkoli se zcela jednoznačně T. B. slovním útokem na žalobce dopustil přestupku, trestán má být žalobce, který se jeho výrokům a útokům bránil a chránil tak svá práva, což však nebylo zohledněno.
35. Soud není schopen ani oprávněn v rámci tohoto řízení hodnotit, zda údajnou kritikou žalobce poškozeným došlo k neoprávněnému zásahu do subjektivních práv žalobce. V každém případě způsob, který žalobce zvolil, aby poškozenému „*slušně vysvětlil, jak se má dospělý člověk, otec a manžel chovat*“, cítil-li se k tomu povolán, naplnil skutkovou podstatu výše uvedeného přestupku proti občanskému soužití. Žalovaný se s argumentací žalobce uvedenou v odvolání vypořádal stručným, avšak dostačujícím způsobem (viz č.l. 7 napadeného rozhodnutí), přičemž výši uloženého správního trestu pokuty 600 Kč, jež mohla být uložena až do výše 20 000 Kč, soud považuje za přiměřenou a spíše symbolickou, přičemž správními orgány bylo i dostatečně odůvodněno, z jakého důvodu je tento trest považován za přiměřený.
36. Z uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou a ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 písm. s.ř.s. ji proto zamítl. Soud dospěl k závěru, že v řízení před Okresním soudem v Rokycanech byl náležitě a vyčerpávajícím způsobem zjištěn skutkový stav věci, jenž prokazuje, že se žalobce dopustil jemu vytýkaného jednání. Správní orgány z takto zjištěného skutkového stavu s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení vycházely a důvodně tak neshledaly potřebu soudem již provedené dokazování doplnit, přičemž ani sám žalobce nekonkretizuje, jak by mělo být důkazní řízení doplněno. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že správní orgány obou stupňů postupovaly zákonným způsobem a nedopustili se vad vytýkaných žalobcem, které by měly za následek nezákonnost napadených rozhodnutí.

VII.

Náklady řízení

37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a z tohoto důvodu soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 29. 7. 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně